

Πάνω στην ώρα, ο Οδυσσέας ως ζητιάνος εξέφρασε την επιθυμία να δοκιμάσει κι αυτός με το τόξο. Όχι για να διεκδικήσει τη βασίλισσα αλλά για να δει, αν του έχει απομείνει κάποια δύναμη! Οι μνηστήρες θύμωσαν: Από πού κι ως πού ένας ζητιάνος ήθελε να συναγωνιστεί μαζί τους; Άλλωστε, δεν είχαν ξεχάσει πώς νίκησε, χωρίς δυσκολία, τον «Ίρο» (τον ζητιάνο Αρναίο) και φοβήθηκαν μη και τα καταφέρει, οπότε θα τους είχε ξεφτιλίσει. Αρνιόντουσαν, προσθέτοντας ότι, αν δοκιμάζε και τα κατάφερνε, θα τον έστελναν στον Έχετο (βασιλιά της Ηπείρου ή της Σικελίας, περιώνυμο για τη σκληρότητά του).

Η Πηνελόπη που συμπαθούσε τον ζητιάνο, μπήκε στη μέση υποστηρίζοντας πως θα μπορούσε κι αυτός να διαγωνιστεί. Κι αν κατόρθωνε να νικήσει, θα του χάριζε ωραία ρούχα και όπλα και θα τον έστελνε όπου αυτός ήθελε να πάει. Οι μνηστήρες συνέχιζαν να έχουν αντιρρήσεις. Μπήκε στη μέση ο Τηλέμαχος που βρήκε έτσι ευκαιρία να απομακρύνει τη μητέρα του και της είπε ότι το τόξο ήταν δική του κληρονομιά και θα έκανε ό,τι ήθελε. Ακόμη και να το χαρίσει στον ζητιάνο. Εκείνη όμως ήταν ώρα να αποχωρήσει.

Η Πηνελόπη ούτε τι είχε στο νου του ο γιος της καταλάβαινε ούτε τη σκληρότητα των λόγων του. Πειθάρχησε κι ανέβηκε στα διαμερίσματά της, κλαίγοντας για τον χαμένο της άντρα. Την ίδια ώρα, εκτελώντας τις εντολές που από πριν είχε λάβει, ο Εύμαιος πήρε το τόξο να το πάει στον Οδυσσέα. Οι μνηστήρες του έβαλαν τις φωνές. Ο Τηλέμαχος τον διέταξε να το δώσει στον ζητιάνο.

Ειδοποιημένη η Ευρύκλεια, έκλεισε τις θύρες της μεγάλης αίθουσας, ενώ ο Φιλοίτιος είχε ήδη ασφαλίσει την εξώπορτα και είχε επιστρέψει. Μια βροντή ακούστηκε, σημάδι του Δία στον Οδυσσέα να προχωρήσει. Αυτός, ως ζητιάνος, περιεργάστηκε για μια στιγμή το τόξο. Έπειτα, το λύγισε, πέρασε εύκολα τη χορδή, πήρε ένα βέλος, στράφηκε στους στημένους στη σειρά πέλεκες, σημάδεψε, τέντωσε το τόξο κι έριξε τη βολή του. Μπροστά στα γεμάτα έκπληξη και θαυμασμό βλέμματα των μνηστήρων, το βέλος διαπέρασε τους πέλεκες. Ο Τηλέμαχος φόρεσε το σπαθί του, άρπαξε το κοντάρι του και πήγε και στάθηκε πλάι στον Οδυσσέα που είχε πετάξει τα κουρέλια κι όρθωνε το παράστημά του.

Οι μνηστήρες δεν είχαν ακόμη συνέλθει, όταν ο Οδυσσέας πέρασε στο τόξο δεύτερο βέλος, σημάδεψε τον Αντίνοο και τον σκότωσε. Ο φόνος του τους ξύπνησε. Κινήθηκαν στους τείχους όπου συνήθως κρέμονταν σπαθιά και κοντάρια. Φυσικά και ήταν άδειοι. Εξακολουθούσαν να μην καταλαβαίνουν τι γινόταν και τα έβαλαν με τον ζητιάνο που

σκότωσε τον ανάμεσά τους πιο ξακουστό. Ο Οδυσσέας τους αποκαλύφθηκε: Είχε έρθει η ώρα να πληρώσουν.

Μοναδικός από τους μνηστήρες που μπόρεσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του, ο Ευρύμαχος προσπάθησε να εκμεταλλευτεί τον θάνατο του Αντίνοου: Αυτός ήταν ο κύριος φταίχτης, αυτός ήθελε τον θρόνο της Ιθάκης. Όλοι οι άλλοι απλά προσέβλεπαν στον γάμο με την χήρα όπως νόμιζαν. Αφού εκείνος ήταν ζωντανός, δεν είχαν κανένα λόγο να επιμένουν. Και μπορούσαν να του επιστρέψουν όσα έφαγαν. Φυσικά κι αρνήθηκε ο Οδυσσέας. Ο Ευρύμαχος κάλεσε τους άλλους μνηστήρες να ανατρέψουν τα τραπέζια και οχυρωθούν πίσω τους. Με φόρα, να κινήσουν προς την πόρτα και να προσπαθήσουν να βγουν έξω. Αν τα κατάφερναν, θα ξεσήκωναν τους δικούς τους από τον λαό της Ιθάκης εναντίον του Οδυσσέα. Ένα βέλος του Οδυσσέα τον ξάπλωσε νεκρό. Ο Αμφίνομος προσπάθησε να τον σκοτώσει αλλά δέχτηκε στην πλάτη του το κοντάρι του Τηλέμαχου. Οι άλλοι πιασώριζαν.

Σημαδεύοντας με το τόξο, ο Οδυσσέας ξεπάστρευε έναν προς ένα τους μνηστήρες αλλά τα βέλη του τέλειωναν. Ο Τηλέμαχος έσπευσε στην αποθήκη κι έφερε κοντάρια. Τον μιμήθηκε ο Μελάνθιος κι έφερε κοντάρια στους μνηστήρες. Συμφώνησαν να ξεπροβάλλουν από έξι κάθε φορά και να εξακοντίζουν τα δόρατα εναντίον του Οδυσσέα. Μπήκε στη μέση η Αθηνά και τους έκανε να αστοχήσουν. Χτυπημένοι από τα κοντάρια του Οδυσσέα, του Τηλέμαχου, του Εύμαιου και του Φιλοίτιου, τέσσερις από αυτούς (Δημοπτόλεμος, Ευρυάδης, Πείσανδρος, Έλατος) έπεσαν νεκροί.

Ο Μελάνθιος θέλησε να επαναλάβει τον εφοδιασμό των μνηστήρων με δόρατα. Αυτή τη φορά όμως τον έπιασαν ο Εύμαιος και ο Φιλοίτιος και τον κρέμασαν. Ξαναγύρισαν στην αίθουσα. Εκεί, οι μνηστήρες έκαναν νέα επίθεση. Ο Αμφιμέδοντας πρόλαβε να τραυματίσει ελαφρά στο χέρι τον Τηλέμαχο πριν να πέσει νεκρός. Κι ο Κτήσιππος τον Εύμαιο στον ώμο πριν κι αυτός να σκοτωθεί. Νεκροί έπεσαν και οι Ευρυδάμαντας και Πόλυβος. Σε τρίτη επίθεση, ο Αγέλαος σκοτώθηκε από τον Οδυσσέα και ο Λεώκριτος από τον Τηλέμαχο.

Για να επισπεύσει τα πράγματα, η Αθηνά έκανε τους επιζώντες μνηστήρες να πανικοβληθούν και να τρέχουν αλαφιασμένοι μέσα στην αίθουσα, επιτρέποντας έτσι στον Οδυσσέα και τους δικούς του να τους σκοτώνουν. Ο Λειώδης προσπάθησε να γλιτώσει πέφτοντας στα πόδια του Οδυσσέα και παρακαλώντας τον. Δεν τον έπεισε. Ξαπλώθηκε κι αυτός νεκρός.

Απέμεναν ο αοιδός Φήμιος και ο κήρυκας Μέδοντας. Ο Τηλέμαχος βεβαίωσε τον πατέρα του για την πίστη τους. Τους έστειλε να περιμένουν στην αυλή.

Η μεγάλη αίθουσα ήταν σπαρμένη με τα πτώματα των μνηστήρων και βουτηγμένη στο αίμα τους. Ο Οδυσσέας κάλεσε την Ευρύκλεια και τη ρώτησε, ποιες από τις σκλάβες βρήκαν από την απουσία του ευκαιρία και πήγαν με τους μνηστήρες. Ήταν δώδεκα. Είχαν γίνει ερωμένες των μνηστήρων και έκαναν ό,τι ήθελαν στο ανάκτορο, φτάνοντας ακόμα και να προσβάλλουν την βασίλισσα. Τις κάλεσαν. Ο Οδυσσέας τις έβαλε να καθαρίσουν τον τόπο όσο ο Τηλέμαχος και οι δυο βοσκοί μετέφεραν τα πτώματα. Μετά, ο Τηλέμαχος τις κρέμασε: Και τις δώδεκα με το ίδιο σχοινί. Βρήκαν και τον κρεμασμένο και ακόμα ζωντανό Μελάνθιο και του έκοψαν μύτη, αφτιά και γεννητικά όργανα.

Είχε βραδιάσει όταν τέλειωσαν.

(τελευταία επεξεργασία, 10 Ιουνίου 2022)